

казваше, че до нейнитѣ винтове се допиратъ масторски ржцѣ. И огнярътъ почна да шета още по-усърдно. Силвия гледаше да пести горещината и водата. Тѣй тия двама трудящи се хора, дори безъ да си приказватъ, разбраха, че иматъ еднакви длѣжности и съ еднакви усилия даваха всичко на бързоходната хала да достигне нечувана бързина. Тя прѣлеляваше покрай малкитѣ станции тѣй бързо, че едвамъ можаха да различаватъ образитѣ на зданията. При всичко това закѣснѣнието не можеше да се навакса напълно. Тя рѣши да пусне машината още по-силно. Ала залѣпениятъ снѣгъ по стѣклото ѝ бъркаше да гледа напредъ. Затова излеко отвори прозорчето и избърса съ ржка снѣга. Съгледа, че и прѣдниятъ фенеръ бѣ замѣглявилъ.

— Иди и избърши снѣга, заповѣда тя на огняря.

Съ рискъ на живота си, тоя сиромашъ попълва като паякъ по летящото чудовище и изпълни заповѣдта ѝ. Прѣминавайки прѣзъ селата, Силвия изсвирваше съ свирката, ала бурята отнисаше звука ѝ безъ всѣкакво ехо.

— Огънь! извика Силвия. И локомотивътъ полетя съ още по-страшна сила. Едно люлѣне взе да се усѣща на цѣлия тренъ. Пжтътъ напредъ се виеше като змия и машината искаше да го погълне изеднашъ. Прѣзъ главата на огняра мина мисълъ, че тренътъ може да се катурне и той се изправи рѣшително срѣщу Силвия.

— Госпожо, извика той, съ страшенъ гласъ, какво правите?

— Нищо, спокойно отговори тя, гледайки часа. Ще спечелимъ изгубеното.